

חג החיות והאגדה על אלה-יה

פרקים 13, 14 ו-15 מן הספר

"חג האבנים: סיפורי סתיו וחורף של הפיה טיפּטו קלת הרגל" *

The Festival of Stones: Autumn and Winter Tales of Tiptoes Lightly

The Myth of Elah-Jah

מאת רג דאון

תרגמה מאנגלית: תומר רוזן גרייס

© Copyright Reg Down

כל הזכויות שמורות לרג דאון, 2005. אין לשכפל, להעביר או להשתמש בסיפור זה בחלקו או בשלמותו בכל צורה ללא רשותו של המחבר, מלבד ציטוטים קצרים במאמרי ביקורת ובחוות דעת.

האגדה על אלה-יה מסופרת בחג החיות על ידי פיית העצים טיפּטו קלת הרגל.
היא מוקפת בהמון חיות, ביניהן פיל בשם אומפּליאַנט.

ההתאספות

"הלילה נחוגג את חג החיות", אמרה טיפּטו. "מהרו, שלא נאחר."

היא דיברה אל אצטרובלון ופלפּלון, אשר היו עסוקים בהברשת זקניהם בעזרת ראשי דרדרים. אתה צריך להיזהר מאוד כשאתה מבריש את זקנד בעזרת ראש דרדר – זה דוקר!

"אָאָאָ!" אמר פלפּלון ודקר את עצמו. "בכלל, למה אנחנו צריכים להבריש את הזקנים שלנו כל כך יפה? אני אוהב שהזקן שלי עבות ופראי."

"כי יום חג היום", השיב אצטרובלון. "וחוץ מזה, ג'רמי העכברון הבריש את הפרווה שלו יפה כשהוא בא הנה אל חג האבנים. אנחנו צריכים להיראות יפים ממש כמוהו."

"טוב, אני מניח שאתה צודק", רטן פלפּלון ונעל את מגפיו האדומים היפים ביותר. "כבר הגיע הזמן ללכת?"

"כן", אמרה טיפּטו. "הגיע הזמן ללכת."

אצטרובלון נעל את מגפיו הצהובים. הוא נעל מגפיים צהובים באירועים חגיגיים, כי זה היה הצבע של אבקת האצטרובלים. הוא אהב לפזר אבקת אצטרובלים על הפנקייקים שלו. פלפּלון נעל מגפיים אדומים, כי זה היה הצבע של פלפלים אדומים – וגם בגלל שהוא חשב שמגפיים אדומים שמרו על כפות הרגליים שלו חמות יותר בקור העז.

בחוץ שרר חורף. הרוח נשבה ועצי היער היו עירומים וחשופים. חוץ מאשר העצים ירוקי העד, כמובן.

טיפטו התחילה לשיר כשהם הילכו דרך היערות:

נשבי, רוח, נשבי
חזק ככל שתוכלי
ברד, גשם ושלג פזרי
נשבי, רוח, נשבי.

טיפטו אהבה את הרוח, והרוח הקשיבה לה ונשבה. העצים חרקו וגנחו, הענפים נשברו ונתפצחו, ומחטי אורן נשרו מן העצים ועפו באוויר.

"תפסיקו את הרוח!" קראו הגמדים.

"היא תעיף אותנו. הזקנים שלנו יתבלגנו לגמרי ואנחנו נמות מקור!"

טיפטו צחקה ושרה:

רוח, הו אנא, הפסיקי לנשוב,
חבריי הקטנים כאן מקור רועדים
עשי שיהיה להם חם וטוב,
שלא יקפאו הגמדים!

והרוח הפכה לרוח קלילה ונשארה לנשוב בגבם, עד שהם הגיעו אל ביתו של ג'רמי העכברון.

"טוק, טוק!" קראו אצטרובלון ופלפלון.

"טוק, טוק!" קראה טיפטו.

ג'רמי העכברון פתח את דלתו. כמעט ולא היה מקום בפנים. ביתו היה מלא ביצורים קטנים מן היער, שנאספו כולם לקראת חג החיות. היו שם שלושה עכברי שדה, ארבעה עכברי יער, עכבר מים אחד שחי ליד הנהר הזורם, שני סנאים וחפרפר אחד.

מר חפרפר לא טרח לדפוק על הדלת הקדמית, אלא חפר לעצמו מנהרה אל הבית. ג'רמי העכברון כעס בהתחלה, אבל מר חפרפר אמר לו שהוא יוכל להשתמש בתעלה שהוא חפר בשביל לאחסן בה עוד אגוזים וגרעינים, ועכשיו ג'רמי העכברון היה מרוצה.

כולם שמחו לראות את טיפטו ואת הגמדים, כי עכשיו אפשר יהיה להתחיל בחגיגה. אבל ממש ברגע שטיפטו הדליקה את נר החג, האדמה התחילה להיטלטל ולרעוד. בָּם, בָּם, בָּם, הם שמעו, והרעש נעשה יותר ויותר חזק והתקרב יותר ויותר. אבל ממש כשהרעש הגיע אל האלון הגדול, הפסיקו הרעידות והטלטולים.

כולם רצו אל החלון והביטו החוצה.

"זוה אומְפְּליאָנט הפיל!" קרא ג'רמי העכברון.

"הו הוּמָפּ! אמר אוּמְפְּלִיאַנְט. "שמעתי דברים באוזניים שלי."

"באמת?" אמר ג'רמי העכברון.

"הו, כן," אמר אוּמְפְּלִיאַנְט. "שמעתי דברים באוזניים שלי, וגם החדק שלי אומר לי כל מיני דברים."

"מה הם אומרים לך?" קראו כל העכברונים ביחד.

"הו הוּמָפּ! אתם כל כך ממהרים, עכברונים קטנים שלי," אמר אוּמְפְּלִיאַנְט. "האוזניים שלי סיפרו לי

שהיום זה יום מיוחד."

"כן, כן!" קראו כל העכברונים. "היום זה חג החיות!"

"הו הוּמָפּ! אתם ממש צודקים," אמר אוּמְפְּלִיאַנְט. "זה מה שהאוזניים והחדק שלי אמרו לי. הם סיפרו

לי שהיום חג החיות."

אף פעם אי אפשר היה לזרז את אוּמְפְּלִיאַנְט. לפיל לוקח המון זמן לדבר.

"הלכתי לי," אמר אוּמְפְּלִיאַנְט.

"באמת?" אמר ג'רמי העכברון.

"הלכתי לי דרך היער," אמר אוּמְפְּלִיאַנְט.

"לאן?" קראו כל העכברים.

"הלכתי לי דרך היער... והנה אני כאן!" אמר אוּמְפְּלִיאַנְט. "אני יכול להיכנס?"

"אוי, אוּמְפְּלִיאַנְט," אמר ג'רמי העכברון. "אתה הרבה יותר מדי גדול. אבל אנחנו יכולים לפתוח את

החלון ואתה תוכל להסתכל פנימה."

אז אוּמְפְּלִיאַנְט התכופף למטה על הברכיים הקדמיות שלו. ואז הוא כופף את הברכיים האחוריות שלו.

ואז הוא התיישב על החלק הקדמי שלו, ואחרי-כן הוא התיישב על החלק האחורי שלו. (לוקח הרבה זמן

לפיל שלם לשכב על האדמה). אוּמְפְּלִיאַנְט מתח את החדק שלו קדימה והניח את ראשו על האדמה. עכשיו

העין שלו היתה נמוכה מספיק כדי להביט לתוך הבית.

"טוב," הוא אמר. "בואו נתחיל את החגיגה."

חג החיות מתחיל

טִפְטוּ התיישבה על כיסא קטן, וכל החיות השתתקו. הן שתקו זמן ארוך מאוד. הן נזכרו בדברים הטובים

של כל החיות בעולם. הן זכרו כמה יפה שרות הציפורים, כמה חזק השור וכמה נאה הוא הסוס. והן לא

שכחו את החיות הקטנות – כיצד השלשולים שומרים שהאדמה תישאר חיה ונושמת, איך ליתוש יכולים

להיות כל כך הרבה תינוקות, ואיך הדבורים עושות דבש מתוק.

נברך, נברך
את השור והאיילה
נברך, נברך
גם עכבר ונמלה
נברך גם את הצבי
את הפיל והלביא,
את הסוס והקיפוד
את הקוף והערוד –
על האור והתקווה
שאתם לנו נותנים
נודה תמיד באהבה
לכל החיות והיצורים.

”הידד!” הריעו כל העכברים והסנאים.

”הידד!” הריעו גם הגמדים ומר חפרפר, ואז קראו כולם ביחד, ”המספר מספר סיפור! המספר מספר סיפור!”

כל השנה בחרו החיות מספר אחד שיספר להן את אחד מסיפורי החיות הגדולים.

השנה הם בחרו בטיפטו הפיה. היא לא היתה חיה, אבל כן היתה לה נשמה ממש כמו לחיות, אז השנה היא היתה המספרת.

”איזה סיפור גדול יש לך?” שאל גירמי העכברון.

”כן, כן! איזה סיפור? איזה סיפור?” שרו כל החיות הקטנות.

”הו הוּמְפּ! האוזניים שלי מספרות לי משהו, ” אמר אומְפְּליאַנט מבחוץ. כל מה שהן יכלו לראות ממנו, היתה עין אחת גדולה המביטה דרך החלון.

”כן, כן!” צעקו כל העכברים. ”האוזניים שלך מספרות לך שעוד מעט יספרו לנו סיפור!”

”הו הוּמְפּ!” אמר אומְפְּליאַנט. ”אתם כל כך זריזים, עכברונים שלי. זה באמת מה שהאוזניים שלי מספרות לי. איזה סיפור בחרת, טיפּטוּ?”

”בחרתי את ”האגדה על אֵלֶה-זָה, ” אמרה טיפּטוּ.

החיות השתתקו ונאספו קרוב אליה, וזהו הסיפור שהיא סיפרה.

האגדה על אֵלֶה-יָהּ

"פעם," אמרה טיפֶטוּ, "המלאכים חיו על האדמה. למלאכית אחת קראו אלה-יה, והיא אהבה לשיר. האדמה היתה אז צעירה כמו תינוקת ועטופה בערפל חמים. עצים גבוהים צמחו מתוך האדמה, עם עלים גדולים יותר מאשר פיל ורכים יותר מאוזן של ארנבון. אבל לא היו בעולם שום אנשים באותם זמנים קדומים, כל כך מזמן, וגם לא חיו שם שום חיות.

יום אחד, כאשר אלה-יה שרה ליד אגם אחד, היא ראתה צורות מוזרות זוהרות מתחת למים. היא נדהמה. מעולם היא לא ראתה יצורים יפים כל כך, והיא הפסיקה לשיר, למקרה שהם ישמעו אותה וישחו משם. אבל ברגע שהיא השתתקה, היצורים הנפלאים נעלמו.

אלה-יה תהתה המון זמן מה זה היה. לילה אחד היא חלמה חלום. היא חלמה שהיא שרה, ושעם כל מילה שהיא שרה, יצור יפה יצא מפיה ממש כמו היצורים שהיא ראתה על שפת המים. אלה-יה התעוררה והלכה אל האגם. הכל היה שקט והמים היו שקטים וצלולים כמו זכוכית. היא שרה, ושוב היצורים הופיעו בתוך המים. הם היו שקופים וזהרו בהמון צבעים. היו כאלה שצבעם היה ירוק כסוף או כחול כסוף, היו אחרים שהבהיקו באדום ובזהב. אבל ברגע שהיא השתתקה, כולם נעלמו בחזרה לתוך המים."

"ובכן," אמרה טיפֶטוּ, "עברו זמנים, חלפו זמנים, עידנים ארוכים חלפו, והעולם נרדם. במשך תקופה ארוכה מאוד, האדמה ישנה. היא ישנה שינה עמוקה, ואף אחד לא הפריע לה. לבסוף התעורר העולם ועלה השחר על יום חדש של האדמה.

אלה-יה התעוררה. היא הביטה סביב, והעולם היה שונה. הסלעים היו מוצקים יותר, העצים לא צמחו כל כך גבוה כמו פעם, ועליהם היו קטנים יותר ולא רכים כפי שהיו. היא פיהקה והתמתחה, הסיטה את שיערה מפניה והלכה אל האגם לשטוף את השינה מעיניה.

האגם היה ערפילי, אבל הרבה יותר קריר ממה שהיא הרגישה אי-פעם קודם לכן. היא התיזה מים על פניה והתחילה לשיר את שיר הבוקר שלה. אבל ברגע שהיא שרה, הופיעו צורות בערפל. היו להן כנפיים ממש כמו שלה, וכאשר היא הפסיקה לשיר כדי להביט בהן, הן לא נעלמו, אלא עפו בדממה לתוך הערפל. אלה היו הציפורים הראשונות בעולם.

אלה-יה פנתה והביטה על האגם, ושוב היא שרה. יצורים מקסימים הופיעו בתוך המים, וכאשר היא הפסיקה לשיר, גם הם לא נעלמו, אלא שרו אל תוך המעמקים. אלה היו הדגים הראשונים בעולם.

אלה-יה שוטטה על פני האדמה ושרה, ובכל מקום שבו היא שרה, יצורים חיים בקעו מתוך הרוח והמים, ואפילו מתוך חום השמש. היא שרה דגים אל תוך הנהרות והנחלים. היא טיפסה על הרים בשעת הזריחה ושרה עיטים זהובים אל-תוך הרוח, והם נסקו גבוה-גבוה מעל האדמה. היא שרה פרפרים בשביל הפרחים, דבורים בשביל השיחים, ובונים – כדי שיבנו סכרים בביצות. היא שרה את הקוצן הזהוב ואת כל משפחתו, ואת הדובים החומים הגדולים של הגבעות.

כל זה קרה לפני הרבה מאוד זמן. הזמן חלף, ואלה-יה כבר לא חיה על האדמה, אבל אנחנו עדיין יכולים לשמוע את קולה. אנחנו שומעים אותה בגרגור העדין של היונה הלבנה, בנהימתו של הפנתר הפראי ובפטיפוטם של הסנאים."

"וזה הסיפור על אלה-יה ועל איך החיות הגיעו אל העולם, " אמרה טיפֶטו.

"הו הוּמֶפֶ!" אמר אוּמְפֶליאֶנט. "זה היה סיפור טוב. האם היא גם שרה פילים?"

"כן, כמובן, " השיבה טיפֶטו. "אלה-יה הלכה אל הארץ הגדולה, רחוק רחוק מכאן, לארץ אפריקה. היא רכבה לשם על גבו של אורקה הלווייתן."

"זאת ארץ גדולה ופראית, " היא חשבה. "אני אצטרך לשיר שיר גדול."

היא שרה כל היום וכל הלילה, ובבוקר עמדה לפניו מוּמְפֶדאֶנה, הפילה הראשונה והגדולה ביותר.

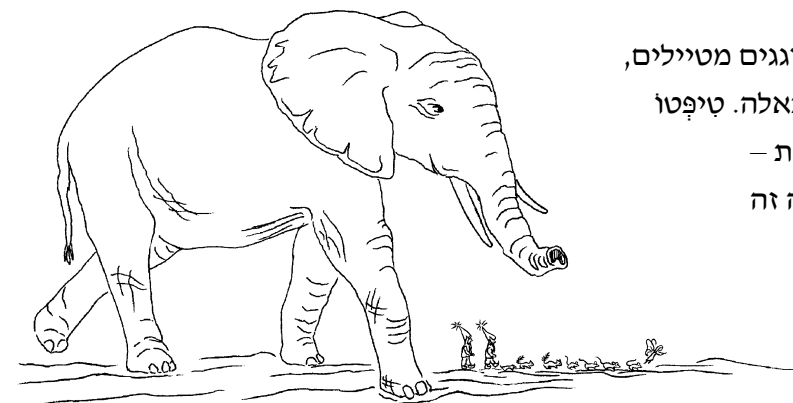
"הו, כן, " נכנס אוּמְפֶליאֶנט לדבריה. "אנחנו קוראים לה הסבתא הגדולה. היא היתה גדולה יותר מבית וגבוהה יותר מעץ. כאשר היא צעדה, האדמה רעדה כל כך חזק, שהרים נפלו לתוך הים, וכאשר היא נופפה באוזניה, ענני אבק עלו והפכו את היום ללילה. הו, כן, היא היתה הסבתא הגדולה ביותר שלנו."

כל החיות הקשיבו ביראה. מעולם הן לא שמעו את אוּמְפֶליאֶנט מדבר כל כך הרבה ובהתרגשות כזאת.

"הידד למוּמְפֶדאֶנה!" פרצו כולם וקראו, "הידד לסבתא הגדולה ביותר!"

עכשיו הגיע הזמן לטיול שלהם, וכולם יצאו בחבורה אל היער. טיפֶטו הובילה בראש, אחריה גרמי העכברון ושאר העכברונים, אחריהם מר חפרפר והסנאים, אחריהם אצטרובלון ופלפלון הגמדים, ואחרון אחרון בא אוּמְפֶליאֶנט. הם טיילו דרך היער כשהם שרים שירי עכברונים וחפרפרים, שירי לטאות וחיפושיות, ושירי קנגורואים ענקיים.

עד מהרה הם פגשו עוד קבוצת חוגגים מטיילים, ולאחר מכן פגשו עוד ועוד קבוצות כאלה. טיפֶטו הביטה סביבה. היער היה מלא בחיות – כולן שרות, מטיילות, שמחות בלילה זה של חג החיות.